

бажання і потребують медичної допомоги – це правильна форма впливу. При цьому, вона повинна носити обов’язковий характер у разі повторного вчинення злочину сексуального характеру. Це є виправданою мірою для захисту потенційних жертв від сексуального насильства та створення безпечного середовища для нормального розвитку молодого покоління.

Література

1. Офіційний сайт Генеральної прокуратури України.
URL: <https://www.gp.gov.ua/>

2. Конвенція Ради Європи Про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального насильства. URL: <http://dls.gov.ua/wp-content>.

3. Ratkoceri, V. Chemical Castration as a security measure in the criminal legislation of the Republic of Macedonia. *International Journal of Social Sciences and Education Research*. № 3(2). 2017. P. 356-360.

УДК 343 (043.2)

Khristich I., Graduate student,
University of the State Fiscal Service of Ukraine, Ukraine

MODERN ASPECTS OF PROBATION IN UKRAINE

In order to minimize risks, the prison probation system has been introduced in Ukraine since 2015, which, in accordance with article 11 of the Probation Act, consists in training persons serving sentences of restriction of liberty or deprivation of liberty for a certain period of time before being dismissed for the purpose of labour and domestic placement of such persons after release from their chosen place of residence. The Ministry of Justice, together with the Ministry of Social Policy, has established a mechanism for cooperation in the execution of prison probation tasks. The Ministry of Health of Ukraine and the Ministry of Internal Affairs of Ukraine signed the joint order of 03.04.2018 №. 974/5/467/609/280 «On the statement of the Order of interaction of institutions of execution of punishments, Authorized probation authorities and social welfare entities in preparation for the release of persons, Serving Here in the form of restriction of liberty or deprivation of liberty for a certain period of time». This regulation provides an opportunity to consolidate the actions of all State bodies in providing assistance to persons released from places of deprivation of liberty [1].

Probation bodies (specialized bodies) now exist in most European countries, which are established to carry out alternative types of punishment. This public service, which is outside the police and prison, received its name from one of the most common types of alternative penalties abroad – probation, that is, trials with suspended conviction and suspension from execution. As an alternative to imprisonment, probation (testing) is to establish supervision of the

offender who remains in society, but the court has certain obligations and restrictions on him. In particular, the convicted person is required to visit day probation centres, meet periodically with the supervisory officer, participate in certain types of activities provided for in the probation provision, and observe law-abiding behavior. This sanction is carried out by the probation service, whose main purpose is to protect society, prevent repeated crimes, and facilitate the reintegration of the offender into society [2]. Probation (from English probation – trial) is a form of probation that has become widespread in the practice of courts in the United Kingdom, the United States and other countries. When deciding on the possibility to choose a probation regime, the court, instead of a conviction to deprivation of liberty, sends a person for a certain period of time under the supervision of the official of the probation service, who is entrusted with the control of his conduct. In addition to the requirement not to commit new crimes, the convicted person who has been left at liberty also establishes the conditions of conduct listed in the sentence: to undergo a course of training or treatment; Not to change places of residence without permission; Not to visit certain places; Not meeting certain people or the like. The convicted person must periodically appear in the official of the probation service, and he has the right to visit his home at any time. In case of gross violation of the conditions of probation or commission of a new crime, the court may impose a penalty, including deprivation of liberty, which is served by a person, along with punishment for a new crime. In general, the probation service in the countries of the European Union has a long history. In Ukraine, it is a completely new institution by means of which persons who have committed criminal offences can remain full members of society without the use of isolation [3]. Thus, in today's democratic environment, alternative forms of deprivation of liberty are increasingly being introduced in European countries, based on pragmatic arguments for saving prison costs and their consequences. That is, criminal law institutions are being introduced that make it possible not to apply the punishment provided for the commission of the crime and, if certain conditions exist, to replace it with other measures of a criminal law nature, among which the institution of probation is the main place. This is fully correlated with international legal instruments. For example, the United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (the Tokyo Rules), adopted by the United Nations General Assembly on 14 December 1990, states that alternatives to imprisonment can be effective means of treating offenders in society, in particular for the benefit of the offender himself and society [4].

The introduction of new technologies, electronic monitoring in the process of serving a sentence can replace some aspects of imprisonment, which were previously aimed at 24-hour monitoring of the offender's behavior.

It is assumed that as a result of the application of probation to society will return a full-fledged person, does not violate the legislation, honestly works and pays taxes [5].

Literature

1. http://www.probation.gov.ua/?page_id=136.
2. Богатирьова О.І. Служба пробації як аналог кримінально-виконавчої інспекції: монографія. Київ: МП «Леся», 2012. 320 с.
3. Мицька О.І. Деякі питання застосування пробації в Україні. Кримінально-виконавча політика України та Європейського Союзу: розвиток та інтеграція: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 27.11.2015). Київ, 2015. С. 422–424.
4. http://napu.com.ua/materialy/16.04.19_RT_institut_probacii.pdf.
5. <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/verhovenstvo-prava-ta-borotba-z-korupciyeyu/reformuvannya-sistemi-probaciyi-ta-resocializaciya>.

УДК 340.П, 343.98 (043.2)

Ланцедова Ю.О., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ ЩОДО РОЗВИТКУ ОКРЕМИХ ПРИНЦИПІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Змагальність сторін. Цей принцип, передбачений п. 4 ч. 3 ст. 129 Конституції України [1], дубльований статтею 22 «Змагальність сторін та свобода в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості» КПК України [3] і підтриманий багатьма авторами: Є.Г. Коваленко [6, с. 50], О.П. Кучинська [7, с. 32-33] та ін., коли В.Т. Маляренко навіть у докторській дисертації «Перебудова кримінального процесу України в контексті європейських стандартів: теорія, історія, практика» наполягав на тому, що змагальна форма є найбільш придатною для сучасного вітчизняного кримінального процесу [5, с. 12], виглядає необґрунтованих щодо кожного видів судочинства, але особливо щодо кримінального судочинства.

Будь-яке змагання зумовлює наявність переможця та переможеного, а в кримінальному судочинстві, де вирішується доля двох протилежних суб'єктів – потерпілого та переслідуваного, не повинно бути переможців та переможених. Усі суб'єкти кримінального судочинства мають прагнути однієї мети – установити істину і на цій основі правильно вирішити справу, щоб і переслідуваний отримав рівно стільки, скільки заслуговує, і щоб права, свободи, інтереси та обов'язки потерпілого було належним чином відновлено. І якщо припустити, що істину по кожній справі встановити не можливо, то треба тоді й прямо говорити, що певні кримінальні справи вирішуються на припущеннях, а не на доведених обставинах справи. Тому в кримінальному судочинстві замість принципу змагальності має бути принцип установлення істини у справі і рівні права і обов'язки особистісних джерел, коли переслідуваний, свідок та